

VEFA

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ

O müminler üzerlerindeki emanetleri gözetirler, verdikleri sözleri tam tamına tutarlar. (*Müminun*;8)

Muhterem Müslümanlar! Hutbemiz, **Vefa** hakkındadır.

Vefa; Allah'a verilen söze bağlı kalma, insanlara verilen ahde riayet etme, dostluğun hakkını verme, **Hak'tan halka kadar** iyilik gördüğü herkese karşı, samimiyet ve sadakat içinde bulunma demektir. Çoğu yerde vefa, “**sadakat**” la birlikte zikredilmektedir. Sıdk, vefanın bir buududur. Sadık, vefalı olur. Zaten vefalı olmayan da sadık ve dost olamaz.

Vefa; İslâm ahlâkının **en önemli prensiplerinden** ve bir Müslüman da olması gereken **en belirgin özelliklerdendir**.

Gördüğü iyilikleri unutmayanlara, kendisine iyilikte bulunanlara, misliyle veya daha güzeliyle karşılık verenlere **vefakâr** denir.

Allah (cc) ile insan arasında ubûdiyet ve ulûhiyet mukavelesi vardır. Bu mukavelenin şartlarına riayet etmek, farzlar üstü farzdır.

“... Bana **وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ**... Bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki Ben de size karşı ahdimi

yerine getireyim ve yalnız Ben'den korkun.” (Bakara, 2/40) ayeti bu mukaveleye işaret etmektedir. Öyleyse, **ahde vefa, üzerimizdeki en büyük mes'ûliyetlerden biridir...**

Ahde vefa; İlalî bir ahlaktır.

“... Allâh'tan başka ahbine daha çok vefâ gösteren kim vardır?..” (Tevbe, 111) ilâhî hitâbı da bunu beyân etmektedir.

Kur'ân'ı Kerîm Hazreti İbrahim aleyhisselâm hakkında; **وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى** “çok vefalı İbrâhim” diyerek, onun bir vefa abidesi olduğunu anlatmaktadır. (Necm, 37)

Bir Hadis-i şerifte: “Hiçbir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde, Allahu Teâlâ'nın arşının gölgesinde korunacak yedi guruptan birinin de “**birbirlerini Allah için sevip bir araya gelen ve ayrılan kimseler**” olduğu müjdelenmiştir. (Buhârî, ezan 36; Müslim zekât 91)

Sahabe-i kiram, hem İnsanlığın İftihar Tablosuna hem de O'ndan emanet aldıkları değerlere karşı olağanüstü **bir vefa hissiyle yaklaşıyor**, canları pahasına onlara sahip çıkıyorlardı.

Vefâ, kusurları örten iksirdir:

Yanılmak ve hata etmek insanın tabiatında vardır. Bu açıdan bir insan, çok vefalı olmakla beraber yine de hata edebilir. Nitekim Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem),

“Âdem hata etti, evlâtları da hata etti. Âdemoğullarının bütünü hata edebilir. Hata edenlerin en hayırlısı ise tevbe edenlerdir.” şeklindeki beyanlarıyla, bu tür **vefa zedelere** çare ve reçete sunmaktadır.

Vefâ en güzel şekliyle Fahr-i Âlem Efendimiz’in şahsında yaşanmış, Onun (s.a.v.) söz, fiil ve hâllerinde sergilenmiştir. Bunlardan sadece birini kaynaklarımız bize şöyle anlatmaktadır:

Hem Bedir’e hem de Uhud’a iştirak etmiş bir sahabi, haram olan içki içmeyi bir türlü bırakamaz. Bu sebeple de pek çok defa tedip edilir ve bir defasında başka bir sahabi onun hakkında ağır konuşur.

Bunu duyan Allah Resûlü’nün canı sıkılır ve şöyle buyururlar: **“Ona öyle konuşma; zira o, Allah’ı ve Resulullah’ı çok sever.”**

Hak kapısındaki vefa, koruyucu bir sütne ve kalkandır. İnsanın, elli bin kusuru dahi olsa, kulun vefasından dolayı , **“مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى** **“Rabbin seni terk etmedi, sana darılmadı”** âyetinin ifadeleriyle, Allah kulunu terk etmez ve onu yalnız bırakmaz. Biz vefada kusur etmezsek, Allah da bize karşı vefayla muamele edecek ve bizi yalnızlığa terk etmeyecektir. **Allah (celle celâluhu) Vefiy’dir**, vefalıların en vefalısıdır. Bizim çok küçük amellerimize, çok büyük ihsanlarla mukabelede bulunmak, **onun şanındandır**.

Bir Mü'min; Allah'a, Efendimiz'e, gönül verdiği davaya, dine, yol arkadaşlarına, kendine ve kendinden önce dine hizmet edenlere, insanlara, anne-baba ve yakın akrabaya karşı **vefa göstermelidir.**

Gönül Verilen Davaya ve Yol Arkadaşlarına Vefa:

Dünyanın dört bir tarafına yayılmış bir hareketin kıvamını koruyabilmesi, **vefa dinamiğine bağlıdır.** Farklı kültürlerde yetişmiş insanlar içinde hizmet eden **adanmışlar,** gönül verdikleri dava düşüncesine ve birlikte yol yürüdükleri dostlarına karşı çok vefalı olmak zorundadırlar.

Gerçek bir dava adamına düşen vazifelerin en önemlisi, davasına karşı göstermesi gereken vefadır. Bir insanın davasına karşı vefasının göstergesi; **insan yetiştirmesidir.** Bir insanın davasına karşı dürüstlüğünün göstergesi; **işlerini istişare ile** yapmasıdır.

Evet, önemli olan, vefayı bir ahlâk hâline getirebilmektir. Tamamen vefaya programlanan bir insanın nazarında bir bardak çayın kırk yıl hatırı olur. O, yapılan hiçbir iyiliği unutmaz. Kendisinden iyilik gördüğü kişileri her gördüğünde, saygısını ifade eder. Hiçbir iyilik ve güzelliği karşılıksız bırakmaz. Vefasızlığa karşı dahi vefayla mukabele etmesini bilir, vefasızlara vefanın ne demek olduğunu öğretir. Elli defa vefasızlık görse dahi,

vefa ile mukabelede bulunmayı ihmal etmez. Vefa Abidesi Efendimiz'in ve Kâmil İnsanların yolu budur.

Allah huzurunda “**vefasız**” muamelesi görmek istemeyen, **başta Rabbine ve Peygamberine, sonra da çevresine karşı fevkalâde vefalı davranmalıdır.** Ne aile fertleri ne dostları ne de dava arkadaşları ondan bir vefasızlık görmemelidirler.

Kıymetli Müminler;

Ne olur, tatilleri fırsat bilelim, dünyanın dört bir yanındaki kardeşlerimizi, buldukları yerlerde, imkânlarımıza göre ziyaret edip onlarla kucaklaşalım... Dertleşelim... Dertlerimize çareler arayalım. Derdi olduğunu bildiğimiz ya da bilmediğimiz, sık görüştüğümüz ya da sadece selam alıp verdiğimiz, aileleri, gençleri davet edelim. “**Kalmasın el uzatmadığımız bir mahzun gönül...**” sözünü, hedefimiz yapalım. Bir sebeple gelemeyenleri gidip bulalım, onları kendi yalnızlıkları içinde bırakmayalım. Bu onların bizim üzerimizdeki hakkı, bizim de onlara karşı vazifemizdir. **Vefa**, fertlerin birbiriyle kaynaşıp bütünleşmesini temin eder. Zira **Hak** katında da **halk** katında da en çok itibar gören “**vefa**” ve **vefalılardır.**

Vefa; bizim yamaçların gülü, çiçeğidir. Vefa, dost ikliminde yetişen güllerdendir. Vefa, dosta ait bir sıfattır.

Dostluğun devamı vefaya bağlıdır. **Dost, dostunu asla terk etmez.**

Çanakkale de bir Asker, en iyi arkadaşının az ilerde kanlar içinde yere düştüğünü görür. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Tam siperden dışarı doğru bir hamle yapacağı sırada, komutanı onu omzundan tutarak tekrar içeri çeker;

— Delirdin mi sen? Baksana arkadaşın delik deşik olmuş. Büyük bir ihtimalle ölmüştür. Artık onun için yapabileceğin bir şey yok. Boşuna kendi hayatını tehlikeye atma.

Fakat asker onu dinlemez ve kendisini siperden dışarıya atar. İnanılması güç bir olay gerçekleşir, asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaşır. Onu sırtına alır ve koşa koşa geri döner. Birlikte siperin içine yuvarlanırlar ama, **cesur asker** maalesef yaralı arkadaşını kurtaramamıştı.

Siperdeki komutanı;

—Sana söylemiştim. Hayatını boşu boşuna tehlikeye attın.

—Değdi, komutanım değdi, dedi, gözleri dolarak...

—Nasıl değdi? Arkadaşın ölmüş görmüyor musun?

—Yine de değdi. Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı. Onun son sözlerini duymak, dünyalara bedeldi benim için. Ve hıçkırarak arkadaşının son sözlerini tekrarladı:

—**Geleceđini biliyordum... Geleceđini biliyordum... Geleceđini biliyordum ...**

Rabbimiz, gelmemizi bekleyenleri daha fazla bekletmesin, vefanın gereği, onların maddi ve manevi dertlerine derman olabilme imkân ve fırsatını bizlere bahşeylesin.